

ΕΝΑ ΥΠΕΡΟΧΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΑΙΜΑΡ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)
Και κάτω κει, στο βάθος το μακρινό της ζούγκλας, ακουγόταν ακόμη το υπόκωφο θουητό της πυρκαϊάς, ή όποια εξακολουθούσε.

Τά δάλογα θάβιζαν με προφύλαξη στο έδαφος εκείνο, το πλούσιο από απόρροια κινδυνώδη και κάθε τόσο 'ακουνοφλούσαν' επάνω σε άπαντα.

Θρακωμένα πώματα ζώνων, τα όποια πρόλαβε να κλείσει μέσα του ο τρομερός κρίκος των φλογών.

Σκοτεινή θλίψη, μεγαλωμένη περισσότερο ακόμη απ' την πένθιμη όψη του περιβάλλοντος, έσφιγγε τις ψυχές των όδοιπόρων μας. Πήγαιναν ό ένας κοντά στον άλλον, έπιζητώντας έτσι μια άμοιβαία συντροφιά, δίγως όμως να μιλούν κι' άπορροφημένοι όλοι τους σε θάβειες σκέψεις.

Η δυό ημέρες της όδοιπορίας των κύλισαν έτσι. 'Εκτός απ' την κούραση και τη μονοτονία που τούς άφάνιζε, τίποτε τό άπρόοπτο δεν τούς συνέβη. 'Όταν δέ, κατά τό θράδυ της δεύτερης ημέρας, έφτασαν στον ώριμο τόπο του καταυλισμού των, ήσαν μισολιπόθυμοι σχεδόν απ' την άγρύπνια και την έξάντληση.

Αυτή τη φορά, ό Πολυλογάς δεν είχε τολμήσει να γελήσει τό έμπειρο μάτι του Μεξικανού στρατηγού. Η τοποθεσία ήταν πραγματικώς όχυροστάτη κι' από κει υπορούσε μια μικρή όμας ανθρώπων ν' άποκρούσει άποτελεσματικά τις τυχόν επιθέσεις πολυαριθμότερων Έρυθροδέρμων ή κακοποιών της πάμπας.

Ο στρατηγός επιθεώρησε γιά λίγη ώρα τη θέσι εκείνη κι' ύστερα είπε κατενθουσιασμένος στον Πολυλογά:

—Μπράβο!... 'Εδώ πειά θά μπορούμε ν' ανθέξουμε σε πολυήμερη πολιορκία έχθρών, άν ή ανάγκη τό καλέσει!

Ο άρχιγυμναστής δεν άποκρίθηκε. Περιορίστηκε να υποκλιθί ή' ένα διφορούμενο χαμόγελο στά χείλη κι' ύστερα άποσύρθηκε γιά να επιβλέψη στό ξεφύτρωμα των άποσκευών.

—Κάτι τό άλλόκοτο συμβαίνει, μουρμούρισε τότε ό στρατηγός. 'Ενώ στην επιφάνεια ό άνθρωπος αυτός φέρεται τίμια, ενώ δεν θρίσκει τίποτε να τον μπειρώ... ώστόσο...ώστόσο κάτι μου λέει ότι μάς επιβουλεύεται κατά βάθος... 'Εχω τη προαίσθηση, ότι κάποιο διαβολικό σχέδιο μηχανεύεται εις θόρος μας!

Ο στρατηγός ήταν ήλικιωμένος, παλινός στρατιωτικός, γεμάτος πείρα και στά ζητήματα των προφυλάξεων δεν έννοουσε ν' άφήση τίποτε στην τύχη.

Παραβλέποντας λοιπόν την κούραση των ανθρώπων του, δεν θέλησε να χάσει ούτε λεπτό. Βοηθούμενος απ' τό λοχαγό, επίστασης στό κόψιμο πολλών δένδρων και κατασκευάσε με αυτά ένα είδος κυκλοτερούς προχώματι. Κοντά στό πρόχωμα αυτό κατόπιν, ό λανθρόος έσκωπεν μία πλατεία κι' άρκετά θάβεια τάφοι, της όποιας τό γώμα έφριξαν γύρω στον καταυλισμό σέ σωρό, και σχημάτισαν έτσι ένα δεύτερο πρόχωμα. Στα τελευταία, και μέσα σ' αυτό τό δεύτερο κυκλικό πρόχωμα, άράδιασαν γύρω-γύρω τά δέματα των άποσκευών και σχημάτισαν ένα τρίτο.

Καταμεσής σ' αυτό έστησαν πειά τις σκηνές των. Τότε τοποθετήθηκαν σε κατάλληλη θέσι οι σκοποί, τοίμπισαν όλοι ένα πρόχειρο φανητό στό πόδι κι' ό καθένας κατόπιν άποσύρθηκε ν' άναπαυθί, έξαναλμένος κυριολεκτικώς απ' την κόουσασι.

Κατά τα μεσάνυχτα, κι' ένώ όλοι στον καταυλισμό ήσαν πειά ευθυσιμένοι στον ύπνο...όι ό ίδιοι οι σκοποί άκούη—ήνας άνθρωπος, ζυπνιχτός αυτός, άνασάσκων προφυλακτικά τό κεφάλι του στη σκοτεινιά. Κι' άφοι θεαθώθηκε γιά την άπώλυτη σιγαλιά που βασιλευε νύχτω του, σηκώθηκε ήρεμα όρθος και με άπαράμυλη όσο κι' άδόρυχη επιτηδεότητα γιάστρησε έξω απ' τό πρόχωμα.

Τότε έσπάλωσε με την κοιλιά στό γώμα, κούσθηκε άνάμεσα στά ψηλά χορτάκια που τριγυρίζαν τον καταυλισμό κι' άνοιξαν να σέρνεται σάν φείδι καθηφορίζοντας προς την πάμπα. Σε λίγο έφτασε πειά στην άκρη του γειτονικού δάσους και χώθηκε σ' αυτό.

Βέβαιος ότι απέχει άρκετά απ' τον καταυλισμό, σηκώθηκε

όρθος κι' απ' τό καταχθόνιο γαμόγελο που παραμόρφωνε τό πρόσωπό του θά γνώριζε κανένας άμέσως τον Πολυλογά!

Κύτταξε τώρα γύρω του με προσοχή. Γέντωσε τό αυτί του στους άπείρους κι' άορίστους νυκτερινούς ψιθύρους του δάσους. Και μήν ξεχωρίζοντας τίποτε τό ύποπτο, μινήθηκε δυό φορές με θαυμαστή επιδεξιότητα τό γαύσιμα του άγριοσκύλου.

Την ίδια σχεδόν στιγμή, ή κραυγή αυτή επαναλήφθηκε κι' ένας άνθρωπος έδειξε ή σκοτεινή σιλουέττα του σε άπόσταση δέκα θημάτων.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ό γαμβουζίνος ό όποιος τρεις ημέρες προηγούμενες είχε δρατετεύσει απ' τον καταυλισμό των Μεξικανών, μόλις πρωτοφάνηκε ή πυρκαϊά!

XI

ΤΟ ΑΤΙΜΟ ΠΑΖΑΡΕΜΑ

Οι Έρυθροδέρμοι, καθώς κι' οι κάθε είδους πλάνητες νομάδες της πάμπας και των δασών της Βόρειας Άμερικής, έχουν δυό γλώσσες τις όποιες υταχειρίζονται διαδοχικά, σύμφωνα με τις περιστάσεις:

Τή φωναχτή γλώσσα και τη γλώσσα των κινήματων.

Ο Πολυλογάς κι' ό γαμβουζίνος του, μόλις συναντήθηκαν, έρχονταν να συνειννοούνται με τη γλώσσα των κινήματων, σάν δυό κωφάλαλοι.

Η πικρή πείρα τους είχε διδάξει ότι σάν μέρη εκείνα—τα σπαρμένα από κάθε λογής κινδύνους—τό κάθε δένδρο, ή κάθε λόχη κι' ή κάθε πτυχή του έδάφους έκούσαν κι' από μια ένέδρα ή από ένα προδοτικό αυτί έχθρου.

Οι δυό αυτοί άνθρωποι, λοιπόν, από στοιχειώδη φρόνησι, τά είπαν άναμεταξύ των με τη θουή αυτή γλώσσα περισσότερο από μισή ώρα. Τόσο πολύ δέ τούς ένδιέφερε ή παράδοξη συνιδέα ή, τότε, είχαν άπορροφηθί σ' αυτή, ώστε δεν πρόσεξαν καθόλου—παρ' όλες τις έξαιρετικές προφυλάξεις των να συναντήσουν κρυφά—τό άκόλουθο άνηχητικό γεγονός: "Ότι κοντά τους κι' απ' τά θάβη μιας λόχης, ένα ζευγάρι φλογερών ματιών ήταν καρουμένο επάνω τους και παρακολουθούσε με έπιμονή κατανόησι τό σιωπηλά τους κουδινολόγι.

Πρώτος ό Πολυλογάς επιτέλους, κι' άφοι θεαθώθηκε πειά ότι κάθε κίνδυνος ήταν άνυπαρκτος, ριψοκινδύνεψε να μιλήσει φωναχτά:

—Λοιπόν, Κένεβυ, ψιθύρισε, θασίζουσι σε σένα... 'Ενώ κράττας τις ύποσχέσεις μου ως τώρα... Νά δώ μονάχα, άν θά κράτησης και σύ τις δικές σου.

—Αυτό θά τό θεσάωθης σε λίγο, άποκρίθηκε ό Κένεβυ. Μονάχα μία παρατήρησι ένα να ποί κάνω... "Ότι θά μπορούσες να δηνήσης αυτούς τους διαβολό-Μεξικανούς με καυσιιά άλλη τοποθεσία, όνι τόσο όγνοη ήπικς αυτή... Θά μάς δυσκολέψει να τους αλφινιδιάσουμε με την έπίθεσί μας, εκεί που τούς κουβάλεσε.

—"Όσο γι' αυτό, κάντε καλά έρείς τώρα, είπε ό Πολυλογάς με σαρκαστικό ναυόγελο. "Από δώ και πέρα άφορούν όλα ένα... Ξευμερδέψετε τα, όπως μπορείτε.

Ο συνομιλητής του τον κύτταξε γιά μια στιγμή προσεκτικά κι' ύστερα τού είπε, είρωνικά μαζί κι' άπειλκτικά:

—"Άκουσε να σου πω, κομπάρδε (συμπέθερε)... Κάνε μου τη γάρι και φυλάδου... "Άσε τις διποροσπίες στην άκρη, όταν παζαρεύεις με σατανάδες σάν κ' έμας!

—Δέν παίζω διπλό παιχνίδι, Κένεβυ... Μονάχα παίρνω τις προφυλάξεις μου. Γνωρίζωσας από πολύν καιρό, με έξερεις καλά και σε έξέρω έπίσης τί παληάνθρωποι είσαι, και φυλάγομαι να μην πάθω εκείνο πουπάθα κι' άλλες φορές...

—Τί σκοπεύεις, δηλαδή;... Ν' άρήσης τη δουλειά στη μέση ή να μάς προδώσης;...

—Τίποτε από αυτά, Κένεβυ... Γιά να σάς παραδώσω όμως

την κοπέλλα που μου ζητάτε, έχω κι' ἐγὼ τούς θρους μου... Κι' ἂν δὲν παραδεχτήτε ἐλκρινικά καὶ μὲ προκαταβολικὴ ἐγγύη... αὐτοὺς τούς θρους μου, σὰς τὸ δηλώνω ἀπὸ τώρα διὸ δὲν γίνεται τίποτε.

—Σωστὰ μιλᾷς, Πολυλογᾶ... Δὲν μπορῶ, παρὰ νὰ συμφωνήσω μαζί σου... Πές μου λοιπὸν τούς θρους σου, γιὰ νὰ δοῦμε ἂν εἶνε παραδεκτοὶ ἢ ὄχι... Ξέρω κι' ἐγώ... Ἐσὺ μπορεί νὰ μᾶς ζητᾷς τὴ θάλασσα μὲ τὰ ψάρια της.

—Τί νὰ σὲ κάνω ἐξένα, Κέννετ... Ἐγὼ μὲ τὸν λήσταρχο σου ἔχω νταραβέρια... Μήπως εἶσαι τοῦλάχιστον πληρεξούσιος τοῦ... Ἄν ἦταν ἐκεῖνος παρών, θὰ κλείναμε τὴ συμφωνία κιόλας.

—Μίλα ἐλεύθερα, φίλε μου... Ὁ Οὐακτέχνο σὲ ἀκούει! φώναξε τότε κάποιος θροντερά πλάι τους, ἐνῶ ὁ Πολυλογᾶς κι' ὁ Κέννετ τρoμαγμένοι ἀπ' τὸ ξαφνικὸ αὐτὸ σκιρτοῦσαν κατὰ γλῶσσιν.

Τὴ φράσι αὐτὴ τὴν ἀπροσδόκητη, τὴ διαδέχθηκε τώρα ἕνα θρούσμα ξεροκλάδων στὴν κοντινὴ λάχμη. Καὶ μ' ἕνα πῆδημα ὀρμητικὸ θρέθηκε μπρος τους ὁ ἀόρατος ὡς τότε ἐκεῖνος μάρτυρ τῆς θουθῆς συνομιλίας τους, ὁ ὁποῖος θὰ ἔκρινε, φαίνεται, κατὰλληλὴ τώρα τὴ στιγμή νὰ δῇ ἀπ' τὸ καρτέρι του καὶ νὰ παρουσιασθῇ.

—Ω, ὦ... Κρυφακούγατε λοιπὸν τὸ ση ὦρα, ἀρχηγέ Οὐακτέχνο; εἶπε ὁ Πολυλογᾶς ξαναβρίσκοντας ἐντωμεταξύ τὴν ψυχραιμία του.

—Γιατί... Σοῦ κακοφαίνεται αὐτό, μήπως... ἀποκρίθηκε ὁ λήσταρχος μὲ σαρκαστικὸ κι' ἀπειλητικὸ συγχρόνως ὄφρος.

—Ὁχι, μά...

—Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, Πολυλογᾶ... Κάνε μου τὴ χάρι κι' ἔλα στὴν οὐσία γρήγορα... Μὲ ἄλλους ὅταν θρίσκεσαι, κλειδοστομαίσεις... Σ' ἔμένα θρέθηκες νὰ ξεσπάσης τὴ φλυαρία σου... Μπρός... Μίλα... Σ' ἀκούω!...

Τὸ άτομο αὐτό, τὸ ὁποῖο ὠνομαζόταν μὲ τὸ προμερὸ ὄνομα Οὐακτέχνο (στὴ γλῶσσα τῶν Ἐρυθροβέρμων σημαίνει: Ἐκεῖνος ποὺ ὁ σ κ ο τ ὦ ν ε ἰ) ἦταν ὡς 30 χρόνων, τὸ πολὺ. Παρ' ὅλο τὸ ἱθαγενεῖς ὄνομά του, ἦταν λευκὸς καὶ μάλιστα ἀπόγονος εὐπατριδῶν λευκῶν καθαρωτάτου αἵματος. Τὸ ἀνάστημά του ἦταν εὐλύγιστο, ψηλὸ, κανονικῶστα καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ὠραίου προσώπου του εἶχαν ἐπάνω τους τὴν ἀρχοντιά τῆς εὐγενούς καταγωγῆς του. Φοροῦσε τὸ γραφικὸ κουστούμι τῶν κυνηγῶν, ἦταν κομψὸς κι' οἱ ἄθροοι του τρόποι εἰδειχναν φανερά τὸ ἀγέρωχο κι' ἀλλόκοτα σκληρὸ βάθος τοῦ χαρακτήρος του.

Κάρφωσε τώρα στὸν Πολυλογᾶ τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια του, τὰ λαμπρὰ ἀπὸ σπῆδες, ἕνα μυστηριώδες χαμόγελο μιστέντωνε τὰ χεῖλιά του κι' ἀκούγοντας τὸν ἀρχιναυβουζὶν νὰ μιλά, τὸν περιεργαζόταν συγχρόνως, ἀκουμπώντας ὀρθὸς στὴν ψηλὴ του κραματίνη.

—Λοιπὸν, ἀρχηγέ Οὐακτέχνο, ξέρεις διὸ οἱ Μεξικανοὶ ποῦ θὰ σοῦ παραδώσω εἶνε πλουσιώτατοι... Πρέπει λοιπὸν κι' ἡ ἀμοιβή μου νὰ εἶνε ἀνάλογη μέ...

—Καλὰ... Καλὰ... διεκόφη ὁ λήσταρχος. Λέγε, πόσα θέλεις.

—Ἄλλωστε ἡ σενοριτὰ Λούθ, ἀρχηγέ, εἶνε τόσο ὠμορφ, ὡστε νὰ διακοιλογηται ἡ τῶσαν υπὐνὸν ἀγάπη σου γι' αὐτή, καί...

—Ὁ διόλογος ντ' σὲ πᾶρη, Πολυλογᾶ!... μούγκρισε ἑξῆς ὁ λήσταρχος, διακόποντάς τον. Μίλα, πόσα θέλεις... Καραμπά... Ὡς αὐτὸ λυώσω τὸ ξεροκέφαλο μὲ τὸν ὑποκόπανο τῆς κραματίνης μου, φλύαρη καρακδέα σὺ διαβόλου!...

Ὁ Πολυλογᾶς τρώμαζε ἀπ' τὴν ἀπροσδόκητὴ ἐκρηγί τῆς ὀργῆς τοῦ Οὐακτέχνο κι' ἀρίντωνε στὴν ἄκρη τῆς περιφράσεως καὶ τὰ προσηύχεται ἀμολόγησε κυνικά:

—Θέλω 5 χιλιάδες ἱσπανικὰ πιάστρα καὶ σὲ μεταλλικὴ μόνεδα... Ἀλλοιῶς, δὲν γίνεται τίποτε!

—Φτοῦ, ποῦ νὰ σὲ κοιματιάζουν τὰ θρνια! ξανάπε ὁ λήσταρχος, ἱκανοποιημένος τώρα. Μπήκες, θλέπε, στὸ ψητὸ καὶ ξέρουμε τοῦλάχιστον ποῦ νὰ βαθίσουμε... Λοιπὸν, μὲ τὸ ποσὸ αὐτὸ ἀναλαμβάνεις νὰ μᾶς παραδώσης τὸν στρατηγὸ, τὴν ἀνεψιά του κι' ὅλη τὴ συνοδεία τους;

—Μόλις μοῦ τὸ ἀπαιτήσετε, ἀρχηγέ, καὶ μὲ προσωπικὴ μου εὐθύνη!

—Πᾶει καλὰ... Καὶ τώρα ἀκουσέ με: Μὲ ξέρεις καλὰ ποιὸς κι' ἀπὸ τί πάστα εἶμαι;

—Ἦ φημη σας, ἀρχηγέ, ἔχει ξεπλωθῇ παντοῦ! εἶπε μὲ πεπτοῖθαι πραγματικὴ ὁ Πολυλογᾶς.

Ληστής τῆς Πάμπας

—Ξέρεις, διὸ ἐσὺ κι' ὁ καθένας μπορείτε νὰ βασίζεστε ἀκόλ- νητα στὸ λόγο τῆς τιμῆς μου...

—Εἶνε ἀπὸ καθαρὸ χρυσάφι κι' ἀσάλευτος ὁ λόγος τῆς τιμῆς σας, ἀρχηγέ!...

—Εὐχαριστῶ, Πολυλογᾶ... Καὶ τώρα πρόσεξε καλὰ: Ἄν τη- ρήσης πιστὰ τὴν ὑπόσχεσί σου ἀπέναντί μου, δηλαδή ἂν μοῦ παραδώσης ὄχι ὅλους τοὺς Μεξικανούς—καλοὶ ἄνθρωποι μὰ τὴν ἀλήθεια, ἀλλὰ γιὰ τοὺς ὁποίους δὲν μὴ καίγεται καρφερὴ κι' ὀ- τέ τούς χρειάζομαι—μὰ μονάχα τὴ σενοριτὰ... τὴ δόνα Λούθ, δη- λαδὴ, τότε... τότε, Πολυλογᾶ, θὰ σοῦ πληρώσω ὄχι μόνον πέν- τε χιλιάδες πιάστρα ποῦ ζητᾷς, μά...

—Μά; ἔκανε λαχανιασμένος ἀπὸ ἀπληστία, ὁ ἀρχιναυβουζί- νος.

—Μὰ ὀχτῶ δολοκλήρες χιλιάδες πιάστρα, Πολυλογᾶ!...

Πέρασαν λίγες στιγμὲς χωρὶς νὰ προσέβη τίποτε ὁ Οὐακτέ- χνο, ἐπιτήδης, γιὰ νὰ φέρουν ἐντωμεταξύ τὰ λόγια του τὸ ἀ- ποτέλεσμά τους στὸν ἑξαμβο Πολυλογᾶ. Ἐπειτα τοῦ εἶπε:

—Εἶσαι σύμφωνος, τώρα;

—Μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά, ἀρχηγέ.

—Καὶ θὰ μοῦ παραδώσης τὴ δόνα Λούθ;

—Χμ... Θὰ δυσκολευτῶ νὰ τὴν τρα- θῇω μόνη της, ἔξω ἀπ' τὸν κατα- λισμό.

—Αὐτὸ εἶνε δική σου δουλειά.

—Βέβαια... Μὰ θὰ προτιμῶσαι, ἀρ- χηγέ, νὰ σὰς τοὺς παραδῶσω ὅλους ἐτοίμους νὰ τὸ ἐκφρασθῶ;—ἔτσι «χονδροικῶς»... Ὅλους μαζί, δηλαδή.

—Στὸ διάβολο νὰ πᾶν ὁ ἄλλος... Τί νὰ τοὺς κάνω, Πολυλογᾶ;

—Τί θὰ πῇ διως γιὰ μένα ὁ στρα- τηγός, ἂν γυρίσω στὸν καταυλισμὸ κατόπιν, χωρὶς τὴν ἀνεψιά του;

—Κι' αὐτὸ ἐπίσης, δὲν ἐνδιαφέρει ἐμένα... Κάνε καλὰ, ἐσὺ... Δέχεσαι, λοιπὸν, τὴ συμφωνία μας μὲ λίγα λό- για, ἢ ὄχι;

—Τὴ δέχομαι, ἀρχηγέ... Ὁ στρατη- γός θὰ μείνῃ ἐδῶ 10 ἡμέρες, πρὶν ξεκινήσουμε γιὰ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς πᾶμπας... Ἐλπίζω, λοιπὸν, στὸ διὰ- στημα αὐτό, νὰ σὰς παραδώσω τὴ σενοριτὰ μὲ τὴν πρώτη κατὰλληλὴ εὐκαιρία ποῦ θὰ μοῦ τύχῃ!...

—Βασίζομαι στὴν ὑπόσχεσί σου... Πᾶρε τώρα καὶ γιὰ ἀρραβῶνα τῆς συμφωνίας μας αὐτὴ τὴν ἀδαιματο- στόλισση καὶ χρυσὴ καρφίτσα... Εἶνε θαυμάσιο καὶ ἐπάνω κόσμημα κι' ἀ- εἶζει τρεῖς χιλιάδες πιάστρα... Χωρί- στα, ἐννοεῖται, ἢ ἄλλες ὀγτὼ χιλιά- δες ποῦ θὰ σοῦ μετρήσω ὅταν πρέ- πει!

—Εὐχαριστῶ θερμά, ἀρχηγέ!... Εἴ- στε εὐγενικός καὶ γενναῖος ὁ κύριος κι' εἶνε εὐτυχές ὅσοι σὰς ἐξυπηρετοῦν σὲ κάτι! εἶπε ὁ Πολυλογᾶς χουφτω- νοντας μὲ ἀπληστία τὸ πραγματικὰ θαυμάσιον κόσμημα.

—Μονάχα πρόσεξε, φίλε μου! ξα- νάπε τραχεῖα ὁ λήσταρχος, καρφώνοντας τὸ ἀτασάλην θλέμμα του στὸν ἀρχιναυβουζίν. Ξέρεις διὸ οἱ Ἐρυθροβέρμοι κι' οἱ κυνηγοὶ μὲ ἔχουν ὀνομάσει Οὐακτέχνο... Σκοτώνω ἀμεί- ληχτα τοὺς προδότες κι' ὅσους μὲ θλάττουν... Σημείωσε τώρα, διὸ ἂν μοῦ σκαρώσης κανένα ὄχημα παιχνιδι, δὲν θὰ θρῆς γύ- ρω σου—στὴν πᾶμπά ἢ στὶς ζούγκλες—σίγουρο καταφύγιον, γιὰ νὰ γλυτώσης ἀπ' τὴν τρομερὴ ἐκδίκησί μου!...

—Βασίστηκε σὲ μένα, ἀρχηγέ! μουρμούρισε ὁ ἀρχιναυβουζί- νος ἀντριχιάζοντας χωρὶς νὰ θέλῃ. Δὲν θὰ σὰς προδώσω.

—Τὸ εὐχομαι... Καὶ τώρα, ἂς γυριστοῦμε... Γύρισε στὸν κα- ταυλισμὸ γρήγορα, μήπως προσέξουν τὴν ἀπουσία σου κι' ὑ- ποκινοστοῦν.

Ὁ Πολυλογᾶς ὠποκλήθηκε. ἔφυγε, καὶ σὲ λίγη ὥρα ξαναγύ- ρισε πάλι, μὲ τῆς ἰδies προφυλάξεις κι' ἀπαρτήρητος, στὸν κα- ταυλισμὸ τῶν Μεξικανῶν.

Μόλις ἔβρισαν μόνοι, ὁ Οὐακτέχνο κι' ὁ Κέννετ, γώθηκαν αὐθιπτοὶ στὶς λόγιες κι' ἄρσιαν νὰ γλυστοῦν πρὸς τὸ βάθος τοῦ δάσους. Μόλις ἔφθασαν στὶς ὄχτες ἐνὸς μικροῦ ποταμιοῦ, τὸ ὁποῖο κυλοῦσε στεγδὸν ἀόρατο κάτω ἀπ' τὴν πυκνὴ κι' ὀρ- γιγδὴ ἐκεῖνη θλάττῃ, ὁ λήσταρχος σφύριξε δυο-τρὶς φορές συνθηματικὰ.

Ἄδριτος στὴν ἀρχὴ καὶ καθαρώτερος ἀργότερα θόρυβος ἀκούστηκε τότε, τὰ κλαδιά ἐνὸς θάμνου παραερίσαν σὲ λίγο καὶ στὸ ἀόρατο πρὶν μονοπάτι φάνηκε ἕνας ἔφιππος ἄνδρος, κρατῶντας ἀπ' τὰ χαλινάρια ἄλλα δυὸ ἄλογα σελωμένα κι' ἔτοιμα.

—Πηλῆσσε ἐλεύθερα, Φράνκ! τοῦ εἶπε ὁ Οὐακτέχνο. Ἐγὼ

κι' ο Κένεδυ ελπίσασε.

Ο καβαλάρης αναγνωρίζοντας τη φωνή του άρχηγού του, πλησιάζει και χαίρεται με ευλόγητη οικειότητα.

—Κανένα καινούριο, Φράνκ, δώσε μάς περιμένεις...

—Τίποτε, άρχηγε... Μόνο, για να σκοτώνω τον καιρό μου, άνακάλυψα ψαγυλεύοντας ένα πέραςμα 'Ερυσφοδέρμων...

—Πολλοί;... Και κατά ποιά τράβηξαν; ρώτησε ανήσυχα ο Ουακτέχνο.

—Τά 'ιχνη τους δείχνουν αρκετούς... Τό πέραςμά τους είχε φρέσκο... Θα πέρασαν πρό 12 ώρων επάνω-κάτω. 'Η κατεύθυνσή τους είχε απ' την ανατολή πρός τά βορειοδυτικά... Τά σκέρτα τους δείχνουν πως είχε Κοιμάγγακι!...

—Ούρ, και τί μάς μέλλει επίτελους; Έκανε ο Ουακτέχνο καθουαχίζοντας. Κανένα απόσπασμα θα είχε, πού θ'ήγχε για πλι-άτοικο... 'Εφόσον δεν ανταμώσαμε για να δουλέψω τουφεκίδι, άς πάν να κόψουν τό λαρόγγι τους... Και τώρα φέρε μου τό άλλογο!...

Μ' ένα πήδημα βρέθηκε στη ράχη του άλόγου του κι' ύστερα είχε στούς όπαδούς του:

—Φράνκ, κ' εσύ, Κένεδυ, θα σπρουνίζετε τά άλογά σας και θα πάτε στό κρυφό σταυροδρόμι του «Βουβαλιού»... Θα μείνετε στό σπάλιο πού ζέρετε, κι' από κεί θα κατασκοπεύετε διαρκώς τό κοντινό καταυλισμό των Μεξικανών... Προσέξτε μόνον μήπως προδοθήτε...

—'Εννοια σας, άρχηγε!...

—'Ω, τό ξέρω πως είστε επίδειξι κι' άφωσιωμένοι σύντροφοι!... Είπε με συγκίνηση ο Ουακτέχνο, Γί' αυτό έχω τυφή εμπιστοσύνη σέ σας... 'Επίσης να επιβλέπετε κι' αυτόν τόν διαβολομυδά, τόν Πολυλόγα... Δεν έχει μπέσσα επάνω του και κρυφοπαγκώνει τόσο τό Θεό όσο και τόν 'Ευσφορό... Και τώρα, φίλοι μου, ώρεθούσαρ... Γρήγορα θά σας δώσω νέα μου!

Παρ' όλη τή σκεπτικότητα, οι τρείς άνδρες χάρισαν καλπάζοντας κα' γάχχαν κατόπ τό δάσος, άκολουθώντας δυό κατεύθυνσεις: Ο Ουακτέχνο πρός τή μία κι' ο Κένεδυ με τόν Φράνκ πρός τή άλλη.

XII

Ο ΟΥΑΚΤΕΧΝΟ :

Ο στρατηγός είχε τηρήσει τόσο άπόλυτη μυστικότητα, σχετικά με τίς άρμυρές ή ό-ποιες τόν παρακίνησαν να έπιχειρήσει τό μακρό αυτό ταξείδι τόν στις δυτικές τών 'Ηνωμένων Πολιτειών άγανείς πάμπες, ώστε τά πρόσωπα πού τόν συνόδευαν σ' αυτό, ούτε τίς είχαν καν ύποψιαστή.

—Ως τώρα, πολλές φορές, σύμφωνα με τή διαταγή του και χωρίς καμιά φανερή αίτία, τό καραβάνι είχε σταθμεύσει σέ περιοχές έντελώς έρημες, όπου παρέμεινε επί όχτώ ή δέκα ήμέρες, χωρίς τίποτε να δικαιολογή αυτές τίς μυστηριώδεις σταθμεύσεις.

Κατά τό διάστημα των όχτώ ή δέκα αυτών ήμερών πού καταυλιζόταν τό καραβάνι, ό στρατηγός έβγαίνει τό ποιά απ' τή σκηνή του, φωνάζε έναν έμπιστο γαμβρό του και καθυλακίζοντας κι' οι δυό τους, έφευγαν για όλη τήν ήμέρα, έπιστρέφοντας άργά κατά τό θράδυ πεία.

Τί έκανε ό στρατηγός κατά τό διάστημα των μακράν αυτών ώρων, κατά τό όποιο άπουσίαζε έτσι;

Γιά ποιά σκοπό γινότουσαν ή άνιχνεύσεις του αυτές, απ' τίς όποιες έπιστρέφοντας άπρακτος, φανόταν πιά σκυθρωπός και πιά θλιμμένος από πρίν;

Κανέναν δεν τζερε!

Κατά τή διάρκεια των όλοήμερων αυτών έκδρομών του στρατηγού, ή δόνα Λούθ περνούσε μια ζωή άρκετά πληκτική, άπομονωμένη ανάμεσα στους τραγείς έκείνους ανθρώπους πού τήν τριγυρίζαν. 'Η ώρες της κυλούσαν άνιαρές, γιατί ή θα καθόταν διαρκώς μπροστά στη σκηνή της, μην ξέροντας τί να κάνει, ή θακανε μικρούς περιπάτους —άσκόπους και χωρίς ένδιαφέρον κοντά και γύρω στον καταυλισμό—συνήθειον έίτε απ' τόν λογαδό 'Αγκουιλάρ, είτε απ' τόν κοντινότερο Ια-τρό.

Και τή φορά αυτή, στον άγυρωμένο καταυλισμό τους, ή δόνα Λούθ έμεινε πάλι μόνη της.

Πιά μόνη, τώρα.

Γιατί ό στρατηγός έφευγε για τίς συνηθισμένες άνεξήγητες έκδρομές του κι' ό Ιατρός πλανείτοσαν όλημερίς στό δάσος για σπάνια θότανα. 'Εμεινε μόνον στον καταυλισμό, για να τής κάνει συντροφιά: ό δόν 'Αγκουιλάρ.

—'Ωστόσο, άν και νεαρώτατος ό λοναός μας, άν και κομψός και μορφωμένος, δεν ήταν ό καλύτερος ευχάριστης σύντροφός της. Σωστός στρατιωτικός, προικισμένος με θάρρος λέγοντας, ό

λοκληρωτικά άφωσιωμένος στον γεροστρατηγό του—στον όποιο άφειλε τά πάντα—ό λοχαγός 'Αγκουιλάρ ένιωθε για τήν άνεψία του άρχηγού του μια υπέρτατη ελπίδα. Κι' άγρυπνούσε μέν σάν πιστό σκυλλά για τήν ασφάλειά της, μά άγνοούσε όλέτελα τά μέσα και τόν τρόπο για να τής καθιστά ευχάριστης και σύντομες τίς μακρές ώρες τής άνιαρης μοναξιάς της, με τίς τυροφρότητες έκείνης και με τίς γλυκές συνδιαλέξεις, στίς όποιες τόσο τέρπονται ή νεαρές δεσποινίδες.

Κι' όμως, παρ' όλα αυτά, δεν άνιούσε τή φορά αυτή ή δόνα Λούθ. 'Απ' τήν τρομερή έκείνη νύχτα τής πυρκαϊάς, από τότε πού σάν ένας μυθικός ήρωας, άτρωτός και σεμνός, φάνηκε μπροστά τής ή Μεγάλη Καρδιά για να σώση από φρικαλέο θάνατο κι' αυτή και τους συνοδούς της, κάποια άλλοκοτή ψυχική μεταβολή παρατηρήθηκε στη νεαρή κοπέλα: 'Ενα καινούριο αίσθημα, τελείως άγνωστό της πρίν, γλύστρησε μέσα στην ψυχή της και μεγάλωσε αγνά-αίγα.

Μάταια προσπαθούσε μόνη της για τό καθαρίσι τί ήταν άκριβώς αυτό τό άσυνήθιστο ως τότε αίσθημα της. Δεν τό καταφέρνει όμως. 'Ενοιώθει μοναχά διαρκώς έμπρός τής τή μορφή του κυνηγού, στεφανωμένη από τή μεγαλειώδη έκείνη σάλια τήν ό-ποια χαρίζει σ' ένα άντρα ή άκατανίκητη δραστηριότητάς του, ό διαρκής στήθος με στήθος άγνώστης του με τους πού τρουερους κινδύνους κι' ή τελική ύπερηχο του έναντίον τους. Τής άρεσε να ξαναφέρνει άκαταπαυστα στη σκέψη της τίς γοργές έκείνης κι' αγανακτικές περιπέτειες της τραγικής πυρκαϊάς, στίς όποιες ή Μεγάλη Καρδιά είχε διαδραματίσει τόσο άποφασιστικό ρόλο.

—'Όπως είναμε τή και προηγουμένως, ή δόνα Λούθ μεγάλωσε κι' άνατράφηκε σ' ένα αυστηρό μοναστήρι Καλογραϊών, στό κατόφλι τής πύλης του όποίου έφταναν και ξεφυλούσαν οι θόρυβοι κι' ή άνεμοζάλης τής κοινοχής. 'Η παιδική της ηλικία διεπρεσε γαλήνια μέσα στό θρησκευτικό και γεμάτο από δεσποδία-μονία και φαταισμό περιβάλλον των μοναστηρίων του Μεξικου, κατά τήν εποχή έκείνη.

—Όταν ό θεός της τήν άποτράθηξε πεία απ' τήν περιωρισμένη έκείνη ζωή της, ή νεαρή κόρη ήξερε από κόσμο τόσα, όσα σγεδόν κι' ένα άδωο ήηπι. Χάρις όμως στίς τυροφρές φροντίδες με τίς όποιες ό στρατηγός τριγυρίζει άμέσως τήν άνεψία του, ή δόνα Λούθ ένιωθε τόν έαυτό της εύτυχισμένο.

—'Ωστόσο, πρόλαβε να τής συμβη κάτι τό μοιραίο, κατι τό άπροσδόκητο και ρωμάντικο, τό ό-ποιο κόστισε άρνούτερα άνειπώτες άγανείς κι' αίμα-τόδρηχτες περιπέτειες στούς ήρώες της άρηγήσεως μας.

Δέν πέρασαν δηλαδή όλίγες έβδομάδες, από τότε πού άπέφυγε απ' τό μοναστήρι τήν άνεψία του ό στρατηγός κι' άμέσως άρχισε να όργανώνει τίς λεπτομέρειες του μακρού ταξείδιού του στίς πάμπες, στρατολογώντας τό άπαιτούμενο προσωπικό και προμηθεύοντας τά σχετικά έφόδια σέ πρόξυμα και πυρομαχικά.

Η άσολίες του αυτές, του άπορροφούσαν τίς περισσότερες ώρες του ήμερονηκτίου. 'Ωστόσο σκεπτόταν και τήν άνεψία του, ή όποια έπληττε θαλάσσια, μόνη ήλες αυτές τίς ώρες με τήν νηρία-πασαλίνα της στό μεγάλο του, έκεί στήν κ' α λ λ ε δ ε λ ο ς Π λ α τ έ ρ ο ς (όδός των Κοσμοπολιτών). Γί' αυτό, κάθε θράδυ σγεδόν τήν έστελνε στίς οικογενειακές συγκεντρώσεις στενών φίλων του—στίς όποιες μαζεύονταν όλη ή άριστοκρατία τής πόλεως—για να πεινά τήν ώρα της κάπως εύχάριστα.

Μιά θαυδα, λοιπόν, ή συνκέντρωσις έτυχε να είνε πολυσυμμετέστη από κάθε άλλη φορά, ό χορός και τά τραγούδια διήρκεσαν περισσότερο από μόνον κα-τά—ή μάλιστα άποφασισαν ή καλεσμένη να άποτραβηχτούν στα σπίατα τους. Τό παλιό ώρολόγι του μοναστηρίου τής Μερκεδ χτυπούσε δωδεκάλογον πεία, όταν ή δόνα Λούθ κι' ή πασαλίνα της ξεκίνησαν για τό μένσάο τους. 'Ενας ένσυχλος ύπνιότης του στρατηγού τίς συνόδευε για ασφάλεια, και κρατούσε συννόνος κι' ένα άναίμενο φανάρι για να φωτίζει τά βήματά τους στό σκοτεινό καλύτερισμα τής κοιμωμένης πόλεως.

Κόθος όμως κόντευαν να θάσσουν στήν κάλλε δέ λος Πλατέρος κι' έστρίβαν μάλιστα τή γωνία της γειτονικής όδοι Σάν 'Αγκουστίν, τέσσερα ως πέντε εκατομμύρια ύποκείμενα πεταχτήκαν όλόγυρα τους ξαφνικά. Με ένα χτύπημα θαρού ύποκοπάνου καραμπίνας στό κεφάλι του, ό δύστυχος ύπνιότης κυλί-στηκε στό λιθόστρωτο λιπόθυμος, ενώ μια άλλη κλω-τοια από κάποιον θρυμμάτιζε κι' έσθληνε τό φανάρι του.

Η φρίκη τής νεαρής κόρης, μπροστά στην άπροσδόκητη αυτή έπίθεσι ήταν κάτι τό άπερίγραπτο.

(Ακολουθεί)

